

[Finansministeren.]

det samme ønske om, at det reformarbejde med hensyn til indkomstskatterne, vi er i gang med, føres videre i så stærkt et tempo, som vi økonomisk har kræfter til. Jeg synes også, at oppositionen må kunne forstå, selv om der ikke i dag kan gives konkrete løfter, at hvis man ikke giver regeringen disse indtægter, forringer man chancerne for, at vi til 1. april kan gå videre med det reformarbejde, som vi gerne vil føre videre. Jeg vil også gerne understrege, at den forhandlingsvilje, jeg har givet udtryk for, stadig væk er til stede, også hvad angår forhandlinger om, hvordan den private opsparing skal tilgodeses. Jeg tror ikke på, at man i løbet af de få dage, disse lovforslag skal behandles, vil være i stand til at anlægge retningslinjer for, hvordan vi for det kommende år skal tilgodese den private opsparing; men jeg kan godt sige, at jeg allerede er i gang med at undersøge mulighederne for at finde frem til bedre former end dem, vi har fulgt hidtil.

Jeg kan ikke indse, at det, at vi ikke nu har været i stand til at løse alle disse problemer og føre sådanne forhandlinger til ende, nødvendigvis skulle standse de indgreb, der her er tale om. Jeg har både i udvalget og her i dag gjort bemærkninger om, hvad det egentlige økonomiske grundlag er for lovforslagene. Jeg skal ikke genoptage diskussionen fra første behandling, men når det i dag og under samråd over for mig er blevet hævdet, at valutasituationen ikke for mig var det afgørende, vil jeg gerne understrege, hvad jeg tidligere har sagt, at jeg mener ikke, valutasituationen i øjeblikket er så akut, at det er den eller den alene, som kræver disse indgreb. Men jeg ville da også meget nødig opleve, at vor valutabalancen udviklede sig sådan, at situationen blev akut, så at indgreb af måske en helt anden størrelsesorden kunne blive nødvendige. Det, regeringen ønsker, er netop at gøre et forsøg på med milde indgreb i tide at rette vor økonomi op, så vi i hvert fald er sikret imod, så vidt vi kan være det, at større indgreb senere skulle blive nødvendige. Nu får vi i udvalget, inden lovforslaget skal til tredje behandling i næste uge, tid til at genoptage forhandlingerne. Jeg vil være den første til at gå ind i disse forhandlinger; hvis der virkelig er den an-

svarsbevidsthed hos oppositionen, som jeg tror på, har jeg stadig væk den indstilling, at disse forslag skulle man kunne forhandle sig til rette om, så vi kunne få dem gennemført nu, således at vi i den kommende tid kan fortsætte forhandlingerne om foranstaltninger på disse områder, som vi alle er interesseret i.

Jeg takker for tilslutningen til de ændringsforslag, jeg har stillet. Der er ikke noget af disse ændringsforslag, der har gennemgribende betydning, det er småændringer. Det samme gælder ændringsforslag nr. 1, stillet af oppositionen, men jeg synes ikke alene, det er et ændringsforslag af lille rækkevidde; jeg synes også, det er temmelig dårligt begrundet; jeg vil anbefale, at man stemmer imod det og stemmer for de ændringsforslag, jeg har stillet.

Det af det ærede medlem hr. Iver Poulsen fremsatte forslag om overgang til næste sag på dagsordenen må jeg anbefale tinget at afvise.

Peter Nielsen: Det ærede medlem hr. Alfred Bøgh spurgte mig, om jeg ikke havde skiftet mening efter at have hørt repræsentanter for erhvervene i udvalget. Jeg hører altid med interesse efter, hvad deputationer, der kommer i udvalgene, har at sige, og vi har jo hele tiden været klar over, at det er kedeligt at skulle pålægge det ene eller det andet erhverv byrder; men det, jeg har sagt — og jeg har ikke ændret opfattelse efter at have hørt deputationerne — er dette, at man er ved at overdimensionere det, der sker her. Når man hører oppositionens talere, er det, som om vi nu er ved at ødelægge hele Danmarks erhvervsliv. Man har også talt om den stakkels mand, der skal på arbejde på knallert. Jeg vil gøre opmærksom på, at de forhøjelser, der er tale om, bliver $\frac{1}{3}$ øre pr. km for knallerten og 1 øre pr. km for en almindelig bil. Det kan ikke ødelægge erhvervslivet; det er ikke større byrder, end at de kan bæres. Så har man sagt, at vi ikke ville forhandle. Ja, jeg ved ikke, hvad venstre og de konservative efterhånden forstår ved forhandling, for man har snart det indtryk, at når de siger forhandle, så mener de, at vi andre, flertallet, skal rette os fuldstændig efter mindretallet. (*Poul Møller:* Er I flertallet?). Ja, vi er flertallet, i udvalget er vi da i